

Срђан Малешевић

ДОК МИ СЕ ОЧИ ПЛАВЕ

Уредник
ЗОРАН КОЛУНЦИЈА

Рецензенти
ПЕРО ЗУБАЦ
НЕДЕЉКО ТЕРЗИЋ

Срђан Малешевић

**ДОК МИ СЕ
ОЧИ ПЛАВЕ**

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ДРАИНЦУ УМЕСТО ОДЕ

Нас што немамо инспирацију,
И не штампамо песама салве,
„Млитава пискарала из провинције“
- Тако нас зову усијане главе.
А добар глас далеко се чује,
Луताмо предграђима књижевности,
Не знамо ни куд ни докле,
Нит коме требамо, нит нас ко штује.
На нашу коначну предају гледају
Кроз своје масне монокле.

На наш сељачки црни нокат
И наше племените ваши,
Смета им и пршњак и весело око,
И пришт на образу, и црвенило око пришта,
Наша де-мо-де кабаница их плаши,
Све наше широко и дубоко,
А највише то што не тражимо ништа.

Ми што, као, немамо инспирацију,
Не тражимо мњења и критика,
„залудни потрошачи тинте“
Тако нас зове политика.
Нас што поезију дишемо,
Презрели су и мрзе,
Кад би бар престали да пишемо
Да разделе награде брзе.

Књижевна аристократија и жбири,
Прате нас по свињокољама и кафанама,
„промашени људи, надриписци“
-тако се водимо у њиховим „белим странама“.
А опет нас се боје, стрепе
Од нашег слободног стиха,
Њихове свилене руке жуљеви наши плаше,
Да не морају стално међ себе да нас броје,
Лакше би гутали кавијар и цевчили флаше.

Ми не знамо ко је Давичо,
Ни како је писао Попа,
-„аутсајдерс фронт рурал филдс“,
Тако нас зове Европа.
Док падамо разума лагумом,
Лишени и бола и страха,
Трампимо бесмртне песме
За тањир жижавог граха.

А ако случајно неко,
Претекне у том паду,
И своје сирове строфе
Представи јавном мњењу,
-„барбарогеније, маестро!“
Ориће се по граду,
Који ће постати познат
По његовом рођењу.

Беркасово 11.12.2020.

ДОБРО ЈУТРО ПОЕЗИЈО

Добро јутро поезијо!
Сретни зуби што те једу,
Родни трни што те крију,
У пазуху, под пролећем,
Ти птичија симфонијо,
У кавезу, ко погледу
којег модри ветри брију,
У болести муње мрче,
што се кријеш међ дрвећем,
у потаји, на осами,
у капљици светог зноја,
што се лије по лицима,
док се мрште салауке,
док се мрачне слутње грче
и падају са звездама,
да нас србе ко оспице,
у надгробљу, са чичцима.

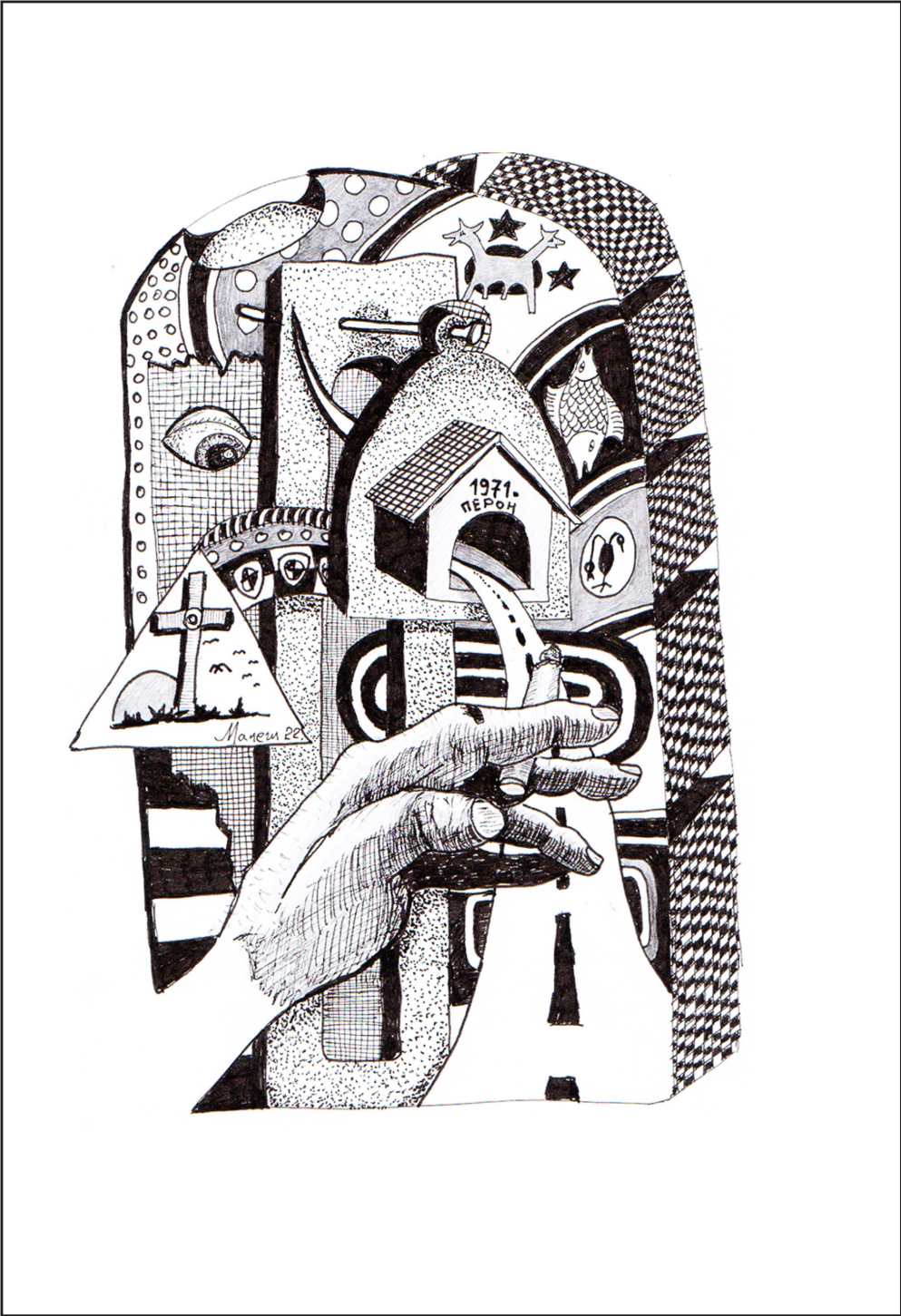
Добро јутро поезијо!
Драга гошћо ненадана,
Што долазиш са барјаком
Паучине да опајаш
Свих немира, бивших мана.
Чигро, видро, слепи мишу,
Жива рано на табану,
Што ме жигаш, што ме будиш,
Да ме зора светлом чисти,
Пред предају новог дана,
Кад се мресте зазубице,
Док локвањи трулеж дишу,
И пролећу мртве мисли.

Добро јутро поезијо!
Гујо, љиго, чуваркућо,
Понорнице невидљива,
У превари другарице.
Из којих се то дубина,
Којих стена белих цедиш,
Слепа младо разуздана,
Неверена под месецом,
Ђувегијом уплашеним,
Којег стискаш бутинама,
Ко бутелку доброг вина,
кад долазиш да ме једиш.

Добро јутро поезијо!
У по реке стида адо,
рујни гају у пешчари,
Ком скакавци лажи теже,
Зашто ми се обећаваш,
Уплашене крви зечје,
Кад ми прслук мрака параш,
Пред смакнуће залуд надо,
Зашто плавиш неплављиво,
Па пред тобом среће беже,
Среће беже у неречје.

Добро јутро поезијо!
Шљиво ранко неубрана,
У корову која трулиш.
Осо, пчело, жалцоношо,
Неуједом што се дичиш,
Отеко сам од твог мира,
у бестрагу којем ходим,
видим: лажеш, вараш, журиш,
не видиш ме док просјачим,
док гитаром прошлост свира
а неснима понос броди.

Добро јутро поезијо!
Горким ветром умазана,
Уваљана у срчу од плача,
Мачко, сово, гусеницо сива,
Има ли те и кад мене нема?
Када дођеш сама, непозвана,
Међуочју кад сузу окупаш,
И постанеш од неснова јача,
Јуче мртва а прекључе жива.

ЖЕНА У БЕЛОЈ МАРАМИ

Милошу Црњанском

Ко је та жена у белој марами
Што као приказа сјаји – звезди налик,
Као Богомајка, безгрешна и чиста
И откуд она на мојој сахрани,
Међ` свим тим тамјаном и венцима.

Ко је та млада жена, одакле је?
Са ког је меридијана, које Суматре?
Зашто плаче тако дирљиво, јеца.
И зашто клечи баш на моме гробу,
Док Војордање последње пева се.

Одакле ли је та млада жена и ко ли је?
Којег је ветра невеста, које кошаве?
Тако сломљена и сватовски чедна.
Као тек устала из постеље,
Ко да ме држи за руку
док милује моје ордење.
Ко је та млада жена, што сама је,
Што ваби беле анђеле
Док шапће моје стихове,
Низ беле груди сремачке.

Ко је та жена, та прилика?
Та зрака сунца сред облака,
Што коленима греје ми јоргане
Од масне црнице сделане.
Да ли је с разлогом послана
Да сузом хумку залије
Јецајем богу најави
Да стижем небу објави.

Та млада жена, та лавица,
Откуд се овде створила,
Зашто је косе расплела,
Како је овде доспела?
Док ламент надамном читају
Све се прилике питају:
Како сам то заслужио,
Чиме сам је то задужио?

Ко је та млада жена, та госпоја?
Са ког је меридијана, које обале?
Та што ме јауком опоја,
Да ништа више не чујем,
Мараму ветар однесе
Док њено срце добује,
Ко мене плаве небесе
Којима душа орлује.

Тек кад сам облак дирнуо,
И кад је звоник утихнуо
Сиво гробљанско двориште,
Одговор прост ми је синую,
Та бистра жена је судбина,
Гротескне смрти невеста,
И моје задње чвориште,
Животног шареног ћилима.

И како она памти ме,
Каквог ме у песми опише,
такав сам био пре и после ње,
а с њом сам био највише.

ФИЛИП ВИШЊИЋ И ЗМАЈ ОД НОЋАЈА

Не знаш ти Кнеже како је,
кад се планина обруши,
Свим својим белим каменом;
Малену кућу поруши,
И све осмехе затре,
Огади поганим семеном
И воде и ветре и ватре.

Не знаш ти Кнеже како је,
Кад што си имао нестане,
И отац и међа и вид,
Од дуге самоће уморен,
Ко од стене ледене мрв,
И тром од мрене маглене,
Не видех што било би стид,
Ни бакље ни свеће ни крв.

Да стварам песме и еп,
Питаш ме шта ме је гонило,
И шанце да обилазим ехом,
Овако ко нико пре мене слеп,
Крај манастира да горим песмом,
Кад год би звоно зазвонило.

Не знаш ти Кнеже, мука је,
Кад своје Сунце изгубиш
Тада без свега остајеш,
Рукохват Бог је једини.
Кад у овом лудом времену
Не видиш сенку сопствену,
Веруј ми Кнеже, тешко је,
Тешко да теже не може.

Ал Кнеже, једно да знаш,
Када се попнеш на брег,
Свевидост божији је дар,
Тежак ко камени тег,
једном од хиљада ћар.

Видим што не видиш ти,
То ми је дато на тал,
Да будем орао а некад ћук,
Да будем Дрина а некад Дрим,
С Метохије хроми вук.

Некад сам Јадранско море,
Накад сам Дурмитор лед,
С пролећа сваког бели сам облак,
Што баца сенку на брег.

На брег од Срба стег,

Ти кнеже чекај на ред,
Да гусле дођу по свог,
Ја идем даље па докле стигнем,
Кад каже, „Доста је!“ Бог.

САВА ШУМАНОВИЋ БИРА БОЈЕ ЗА СВОЈУ ПОСЛЕДЊУ СЛИКУ

Бирам окер у прашини
И стакалца ситног песка,
Које чувам у петама
Па кад месец у тишини
Проспе своја бела перца
По сокаку и Шидини,
Сједине се са сетама,
Јелисеји и брегови,
Луксембурзи и багреми,
Крекетуше и верглови,
У мом Лувру у дворишту,
Па разлије рђу бронза,
Род поломи крхке гране,
Старе трешње на селишту,
Коју дави дивља лоза
И опори трн јалови.

Бирам плаво ноћ кад сипи,
Кроз плотове и чокоте,
Кад се звезде падалице
Сурвавају у прогоне,
У кацама грожђе кипи,
Сво од неке плаве сорте,
Па ми крену зазубице,
Што анђеле на блуд гоне.

Бирам розе у облаку,
И латима дивље брескве,
Кад пролеће истелеса
Па се сремим у кораку,
Нако како Бог корача
Древном стазом суватовском,
Пут планине у небеса
Стазом коју нико не сме
Да пооре и повлача.

Бирам црну и зелену,
Да их мешам и валерим,
У дрворед да их ређам,
Нако како знам и удем,
Да их мирим у полену,
И уздахом чот померим,
Што махнитом поглед вређа
Који нико не разуме.